

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o.**, IČO: 08520704
se sídlem Praha 10, V Dolině 1515/1b
zastoupený advokátkou JUDr. Gabrielou Wagnerovou
se sídlem Liberec, Ruprechtická 158/12a

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2024, č. j. 9132/24/5100-41453-713295,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 10. 11. 2023, č. j. 8516978/23/2001-80541-051251. Tímto rozhodnutím správce daně nevyhověl návrhu žalobce ze dne 6. 10. 2023 na vyloučení majetku z daňové exekuce a movitou věc – vrtulník registrace OK-WRW, typ Guimbal Cabri G2, vyroben v roce 2020, výrobní číslo 1251, nevyločil z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 26. 9. 2023, č. j. 7701236/23/2001-80541-051251, vedené proti dlužníkovi Detrans s.r.o., IČO: 45902186, se sídlem Slovenská republika, Bratislava, Jelenina 1 (dále jen „daňový dlužník“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně uvedl, že dne 3. 5. 2021 byla mezi daňovým dlužníkem a jím uzavřena kupní smlouva, jejímž předmětem byl prodej vrtulníku za cenu 140 000 EUR bez DPH. Kupní smlouva byla uzavřena na základě smlouvy o pronájmu movité věci ze dne 8. 1. 2021, která zakládala pro žalobce předkupní právo. Žalobce za vrtulník uhradil kupní cenu a od daňového dlužníka si dne 30. 10. 2021 v souladu s čl. V odst. 1 kupní smlouvy vrtulník převzal, o čemž byl sepsán předávací protokol.
3. Dále uvedl, že správní orgán musí postupovat v souladu s právními předpisy a může jednat pouze v rámci toho, co mu právní předpisy umožňují [§ 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)]. Oproti tomu fyzické a právnické osoby smí činit vše, co jim není právními předpisy zakázáno. Žalobce namítal, že za situace, kdy je pro rozhodování správního orgánu podkladem dvoustranná smlouva mezi podnikatelskými subjekty, jejichž předmětem je pronájem vrtulníku, je porušením zásady zákonnosti (§ 2 odst. 2 správního řádu) hodnocení údajné manipulace s textem smlouvy o pronájmu mezi těmito subjekty. Současně připomenul, že ze žádného důkazu nevyplývá, že by smlouva o pronájmu nebyla uzavřena. K prokázání existence smluvního vztahu žalobce navrhl provést výsledk jednatelem dotčených společností. Současně žalobce doložil doklad o úhradě nájemného.
4. Dle žalobce žalovaný porušil povinnosti upravené v § 2 odst. 3 správního řádu, a to při spekulativním hodnocení dalšího smluvního vztahu mezi stranami, a to kupní smlouvy, která byla mezi stranami uzavřena. V návaznosti na ní byla vystavena zálohová faktura (6. 5. 2021), vrtulník byl fyzicky předán žalobci (30. 10. 2021) a bylo vystaveno potvrzení o tom, že všechny pohledávky žalobce byly daňovému dlužníku plně uhrazeny (13. 11. 2021). Následně dne 22. 11. 2022 došlo k zaúčtování platby za vrtulník žalobcem. Toto zaúčtování provedla společnost EDUKA CONSULT s.r.o. Po vystavení tzv. „*Bill of sale*“ žalobce započal s konáním kroků tak, že podal návrh na změnu zápisu vlastnického práva do leteckého rejstříku. K uvedenému však nedošlo v důsledku jiných pracovních povinností J. K., který byl žalobcem pověřen k realizaci zápisu.
5. S ohledem na skutečnost, že dne 22. 11. 2021 byl předmětný vrtulník usnesením Policie ČR pod č. j. KRPZ-38686-1304/TČ-2019-150081-LTR podle § 79a odst. 1 trestního řádu zajištěn, již nebylo možné zápis do leteckého rejstříku realizovat. Žalobce poznamenal, že má za to, že postup policejního orgánu vykazuje znaky nezákonnosti, neboť pro zajištění vrtulníku nebyl důvod a orgány činné v trestním řízení nemají žádný důkaz svědčící pro spojitost vrtulníku s trestnou činností trestně stíhaných osob.
6. Za účelem uplatnění svých vlastnických práv podal žalobce žalobu na určení vlastnického práva k vrtulníku. Řízení o určení vlastnického práva je vedeno před Městským soudem v Bratislavě III. pod č. k. 70Cb/47/2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

7. Dále žalobce rozporoval žalovaným tvrzenou materiální publicitu leteckého rejstříku. Žalobce měl za to, že povaha leteckého rejstříku je sporná. Letecký rejstřík není zákonem výslovně označen za veřejný seznam a nelze jej za veřejný seznam považovat dle formálního pojetí veřejných seznamů. I na základě materiálního pojetí je však povaha leteckého rejstříku sporná, neboť by u něj musela platit jak formální, tak materiální publicita. V případě leteckého rejstříku je sice splněn požadavek formální publicity, avšak téměř vůbec zde není řešena ochrana dobré víry. Zákon č. 49/1997 Sb., o civilním letectví (dále jen „zákon o civilním letectví“), říká, že letecký rejstřík je evidencí letadel (§ 4 odst. 1 zákona o civilním letectví). Hned v následujícím odstavci doplňuje, že se jedná o veřejně přístupný, nikoli veřejný seznam. Tzn., že zákon mluví jednak o evidenci, jednak o seznamu. Žalobce namítal, že terminologickou různorodost není možné vykládat k jeho tíži. Zákon o civilním letectví akcentuje formální publicitu, tj. veřejnou přístupnost leteckého rejstříku. Obsahem leteckého rejstříku je evidence vlastnického a zástavního práva k letadlům, součástkám apod., s tím, že je zde nepochybně vyjádřen intabulační princip ve vztahu k zápisu smluvního zástavního práva. K tomu žalobce odkázal na § 5a odst. 4 a § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví s tím, že intabulační princip u vlastnického práva zde zůstal na půli cesty. Ve vztahu k leteckému rejstříku je řešena tedy i materiální publicita – což by mohlo ukazovat na povahu tohoto rejstříku jako veřejného seznamu, ale toliko částečně. V § 5a odst. 5 zákona o civilním letectví se totiž říká, že materiální publicita působí pouze ve vztahu k zapsanému zástavnímu právu. Vůbec se zde nepočítá s ochranou dobré víry ve vztahu k zapsanému vlastnickému právu. Podle žalobce pak materiální publicita nemůže platit pro vlastnické právo a zákonná díkce je zcela nesmyslná. Vlastnické právo lze prokázat v tomto případě jedině smluvním titulem a není možné, aby pro následné překážky, které vznikly po uzavření nabývacího titulu znamenaly nemožnost vzniku vlastnického práva. Předmětnou nejednoznačnost nelze vykládat k tíži žalobce. Žalobce uzavřel, že dle uvedeného lze dospět k závěru, že letecký rejstřík není veřejným seznamem a tedy neplatí pro něj princip materiální publicity, a to přestože ho formálně předpokládá. Podle žalobce předmětná právní úvaha má oporu v judikatuře Nejvyššího soudu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1970/2015).

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Žalovaný předně zopakoval, že pro určení vlastnického práva k vrtulníku, a tedy pro rozhodnutí o jeho vyloučení z daňové exekuce, není nijak relevantní, zda bylo manipulováno s nájemní smlouvou. Vlastnické právo se obecně převádí např. kupní smlouvou, v případě vrtulníku je pak pro okamžik převodu rozhodující zápis do leteckého rejstříku. Nájemní smlouva nemá vliv na převod vlastnického práva, a není tedy relevantní pro určení vlastnického práva k vrtulníku ani pro rozhodnutí o jeho vyloučení z daňové exekuce.
10. Žalovaný poznamenal, že žalobce předložil správci daně dvě různé verze nájemní smlouvy k vrtulníku, přičemž byly obsahově totožné s výjimkou označení smluvních stran, kdy v první smlouvě vystupoval žalobce jako dodavatel a daňový dlužník jako odběratel a v druhé smlouvě vystupovali v opačném postavení. Nesrovnalosti dále žalovaný spatřoval i u dalších žalobcem předložených důkazů; žalobce měl např. na základě příjmových pokladních dokladů uhradit daňovému dlužníku částku 89 000 EUR, přestože mu byla vystavena faktura pouze na 82 000 EUR. Tyto skutečnosti dle žalovaného vyvolávají značné pochybnosti o

tom, zda s nájemní smlouvou nebylo manipulováno a zda celá koupě vrtulníku není jen účelovým jednáním žalobce a daňového dlužníka. Uvedené však není v daném případě vůbec relevantní. Svou argumentaci žalovaný založil na tom, že dosud nedošlo k přepisu vlastnictví k vrtulníku v leteckém rejstříku.

11. Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou porušení § 2 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že hodnocení důkazů, které navrhli účastníci řízení, je nutnou součástí daňového řízení. Posouzení existence nájemního či jiného smluvního vztahu mezi žalobcem a daňovým dlužníkem náleží soudům v rámci civilního řízení. Podle § 99 odst. 1 daňového řádu však i tyto otázky může v rámci předběžné otázky správce daně posoudit sám. Limity tohoto pravidla pak určuje § 99 odst. 2 daňového řádu. Mezi okolnosti posuzované v rámci předběžné otázky patří právě posouzení věrohodnosti předložené smlouvy. Zákon výslovně počítá s tím, že správce daně bude hodnotit předložené důkazní prostředky. Nelze tak dospět k závěru, že by uvedené hodnocení předložených důkazů bylo v rozporu se zásadou zákonnosti či zásadou ochrany dobré víry. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobcem tvrzenou existenci smluvních vztahů potvrzuje i daňový dlužník.
12. Žalovaný uvedl, že skutečnost, že bylo započato s kroky vedoucími k zápisu změny vlastnického práva do leteckého rejstříku, není relevantní. K přepisu vlastnického práva v tomto veřejném seznamu nedošlo, což správce daně ověřil dotazem u Úřadu pro civilní letectví, který letecký rejstřík vede. Bylo na žalobci, aby tento návrh podal sám, příp. aby k jeho podání zmocnil někoho, kdo tak bude schopen učinit bez zbytečných průtahů (viz § 6 odst. 1 zákona o civilním letectví).
13. Dále poznamenal, že skutečnost, že mělo v danou dobu probíhat soudní řízení o určení vlastnictví k vrtulníku, nijak nebránila žalovanému rozhodnout o odvolání proti napadenému rozhodnutí o vyloučení majetku z exekuce. V době vydání rozhodnutí o odvolání nebylo žalovanému známo, že by bylo rozhodnuto o vlastnictví k vrtulníku.
14. Žalovaný tvrdil, že povaha leteckého rejstříku jakožto veřejného seznamu jednoznačně vyplývá ze zákona o civilním letectví. Byť zákon letecký rejstřík za veřejný seznam výslovně neoznačuje, je třeba zkoumat, zda letecký rejstřík splňuje znaky veřejného seznamu a také účel a smysl tohoto rejstříku a v něm uvedených zápisů. K tomu žalovaný poukázal na § 4 odst. 2 zákona o civilním letectví upravující formální publicitu leteckého rejstříku. Dalším znakem určujícím povahu leteckého rejstříku jakožto veřejného seznamu je materiální publicita a intabulační princip. Obojí jednoznačně vyplývá z § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví. Právní konstrukce žalobce, že vlastnictví k věci zapisované do leteckého rejstříku lze prokázat již pouhým smluvním titulem, je v rozporu s tímto ustanovením. Nelze prokázat vlastnické právo k věci pouhou smlouvou, pokud převod vlastnického práva není zapsán v leteckém rejstříku, a tím pádem nenabyl účinnosti. Žalovaný měl za to, že z uvedeného jednoznačně vyplývá, že zápis vlastnického práva do leteckého rejstříku má konstitutivní účinky. Pokud jde o materiální publicitu a ochranu dobré víry v zapsané údaje, žalovaný poznamenal, že je zákon o civilním letectví výslovně stanoví ve vztahu k zapsanému zástavnímu právu (viz § 5a odst. 5 zákona o civilním letectví). Těžko si dle žalovaného lze představit situaci, kdy bude chráněna dobrá víra osob nahlížejících do seznamu ohledně práv náležejících zástavnímu věřiteli, ovšem již ne práv náležejících vlastníkov. Na tuto otázku je nutné nahlížet i v souvislosti s § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví. Okamžik účinnosti vlastnického práva dnem zápisu do leteckého rejstříku je zřejmě takto stanoven právě proto, aby v něm zapsané údaje odpovídaly skutečnosti a aby se nahlížející osoby mohly spolehnout na pravdivost a správnost v leteckém rejstříku

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zapsaného vlastnického práva. Materiální publicita je rovněž vyjádřena i v § 980 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

15. Žalovaný měl rovněž za to, že skutečnost, že zákon o civilním letectví hovoří jednak o evidenci a jednak o seznamu, nevyvolává výkladové nejasnosti, a neviděl žádný problém v tom, že letecký rejstřík je evidencí a současně veřejným seznamem. Pojem evidence je nutné vnímat jako systematický seznam věcí včetně informací o jejich dalších vlastnostech. Veřejný seznam je pak užší pojem a vyplývá z něj, že tato evidence má určité vlastnosti, jako např. právě formální a materiální publicitu.
16. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že by měla být ustanovení zákona o civilním letectví vykládána ve prospěch žalobce z důvodu jejich nejednoznačnosti. Uvedl, že by to není v zákoně stanoveno výslovně, z výše uvedených ustanovení je jednoznačné, že letecký rejstřík je veřejným seznamem. Je tedy ovládán principem materiální publicity a k převodu vlastnického práva dochází až zápisem do tohoto seznamu.
17. Povahu leteckého rejstříku jako veřejného seznamu dovozuje i judikatura. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1970/2015, zmiňuje relevantní právní úpravu vztahující se k leteckému rejstříku a následně dochází k závěru, že „[z] této úpravy je zřejmé, že letecký rejstřík je veřejný seznam, sloužící k evidenci letadel a potažmo k zabezpečení řádného a organizovaného výkonu řady činností spojených s provozováním civilního letectví v České republice.“. Tomuto závěru odpovídá i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. 10. 2020, č. j. 40 C 192/2019-91.
18. Dle žalovaného z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1970/2015 nelze dovozovat, že může dojít k převodu vlastnického práva bez náležitého zápisu do leteckého rejstříku. Podstatou sporu v tomto rozsudku byla náhrada škody. Žalobce zcela pomíjí, že Nejvyšší soud naopak letecký rejstřík výslovně označil za veřejný seznam.
19. Uzavřel, že na tom, že letecký rejstřík má povahu veřejného seznamu, se většinou shodují i autoři komentářové literatury (viz VRZALOVÁ, Lenka. Komentář k § 980. In SPÁČIL, Jiří et al. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976-1474). Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 10-11, BEZOUŠKA, Petr. Komentář k § 980. In: BEZOUŠKA, Petr a HAVEL, Bohumil. Občanský zákoník: Srovnávací komentář. Praha: Wolters Kluwer).

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Při ústním jednání konaném dne 14. 4. 2025 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
22. Soud provedl důkaz žalobcem předloženým rozsudkem Městského soudu v Bratislavě III ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70Cb/47/2023-135. Uvedeným rozsudkem soud určil, že žalobce je vlastníkem předmětného vrtulníku.
23. Zástupce žalovaného poukázal na skutečnost, že se zdejší soud obdobnou věcí opakovaně zabýval, a to pod sp. zn. 11 Af 7/2024, sp. zn. 9 Af 9/2024 a sp. zn. 6 Af 11/2024. Jednalo se o související věci, kde žalobcem byl daňový dlužník. Ve všech případech dospěl zdejší soud k závěru, že letecký rejstřík stojí na principu materiální publicity a že zápis vlastníka do leteckého rejstříku je svou povahou konstitutivní. K převodu vlastnického práva na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

kupní smlouvy tak nemohlo dojít. Dále soud dospěl k závěru, že převod vlastnického práva se řídí český právním řádem bez ohledu na úpravu obsaženou v kupní smlouvě.

24. K rozsudku Městského soudu v Bratislavě III žalovaný uvedl, že uvedený soud nebyl k rozhodování věci příslušný (viz čl. 24 odst. 3 nařízení Brusel I). Dále poukázal na to, že rozsudek vykazuje znaky rozsudku pro uznání a v takovém případě je správce daně oprávněn provést vyhodnocení konkrétního jednání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 86/2021). Konečně uvedl, že Městský soud v Bratislavě III. neaplikoval české veřejné právo.
25. Zástupkyně žalobce měla za to, že z rozsudku Městského soudu Bratislava III a z kupní smlouvy jednoznačně vyplývá, kdo je vlastníkem předmětného vrtulníku. Žalovaný není oprávněn se zabývat tím, zda je smlouva účelová nebo zda s ní bylo manipulováno. Žádná ze stran kupní smlouvy obsah kupní smlouvy nerozporuje.
26. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem v podané žalobě, neboť jejich provedení považoval za nadbytečné. Pro posouzení věci postačuje obsah daňového spisu předloženého žalovaným (bližší se soud předloženými důkazy zabývá níže v rámci jednotlivých žalobních bodů).
27. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.
 - Podle § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví smlouvy o převodu vlastnického práva k letadlu musí mít písemnou formu. Převod vlastnictví a zástavního práva k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti dnem zápisu do leteckého rejstříku.
28. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
29. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda v projednávaném případě došlo k převodu vlastnického práva k předmětnému vrtulníku, a tedy zda jsou splněny podmínky pro jeho vyloučení z exekuce, jak tvrdí žalobce, či nikoliv, jak tvrdí daňové orgány.
30. Soud se předně zabýval otázkou vázanosti rozsudkem Městského soudu v Bratislavě III ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70Cb/47/2023-135. Při posouzení této otázky soud vyšel z § 52 odst. 2. s. ř. s., podle kterého je soud „*vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.*“. Smyslem uvedeného ustanovení, které ve druhé větě zakládá povinnost soudu vycházet ze správních a soudních rozhodnutí, jež nejsou předmětem přezkumu v dané věci, je zajistit soulad jednotlivých vzájemně souvisejících rozhodnutí, a tedy zabezpečit shodu různých aktů veřejné správy, které se týkající shodné otázky. V právním státě totiž nelze připustit, aby existovala dvě rozhodnutí, která by z podobných skutkových zjištění činila diametrálně odlišné závěry (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006-94). Skutečnost, že soud při posouzení určité otázky vychází z jiného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozhodnutí o této otázce, ale neznamená, že převezme samotný závěr posouzení této otázky bez toho, aby se jí sám jakkoliv zabýval (tak to má učinit pouze v případech uvedených v § 52 odst. 2 věta první s. ř. s.). Při jejím vypořádání však postupuje v souladu s rozhodnutím, ze kterého vychází, případně patřičně zdůvodní, proč zhodnotil věc odlišně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2024, 1 As 42/2024-67).

31. V projednávání věci soud dospěl k závěru, že je na místě odchýlit se od rozsudku Městského soudu v Bratislavě III ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70Cb/47/2023-135. Důvodem tohoto postupu je skutečnost, že Městský soud v Bratislavě III v odůvodnění rozsudku vyšel toliko z úpravy slovenského soukromého práva. Soud nerozporuje, že si žalobce a daňový dlužník mohli zvolit pro úpravu svých práv a povinností v oblasti soukromého práva právo, na kterém se dohodli, tj. právo Slovenské republiky. Ovšem do procesu převodu vlastnického práva letadel vzhledem k závažnosti leteckého provozu ingerují státy prostřednictvím práva veřejného.
32. Podle čl. II. odst. 2 Úmluvy o mezinárodním uznávání práv k letadlům ze dne 19. 6. 1948, č. 254/1998 Sb. (dále také „úmluva“), platí, že pokud tato úmluva nestanoví jinak, určují se účinky zápisu kteréhokoli práva uvedeného v článku I odst. 1 vůči třetím osobám podle právního řádu toho smluvního státu, ve kterém je zaregistrován. Podle článku I odst. 1 úmluvy se jedná mimo jiné o majetková práva k letadlům. Výše citovanou právní úpravu je pak nutno vykládat ve světle § 69 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMPS“), podle jehož odst. 2 věcná práva k plavidlům a letadlům, která se zapisují do veřejného rejstříku, jejich vznik a zánik se řídí právním řádem státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden. Z důvodové správy k předmětnému ustanovení pak plyne, že „z ustanovení Úmluvy o mezinárodním uznávání práv k letadlům, Ženeva 19. 6. 1948, č. 254/1998 Sb., vyplývá, že také věcná práva k letadlům, jejich zřízení, převody, účinky zápisu práva vůči třetím osobám se řídí právem smluvního státu, ve kterém je zaregistrována státní příslušnost letadla.“
33. Ke stejnému závěru je nutné dospět i na základě pravidel pro určení rozhodného práva stanovených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. 6. 2008, o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (dále jen „nařízení Řím I“). Dle tohoto nařízení si mohou smluvní strany určit rozhodné právo, kterým se bude smlouva řídit. Dle čl. 9 odst. 2 nařízení Řím I však tímto nařízením není v žádném případě dotčeno použití imperativních ustanovení práva země soudu. Podle čl. 9 odst. 1 nařízení Řím I imperativní ustanovení jsou ustanovení, jejichž dodržování je pro stát při ochraně jeho veřejných zájmů, jako např. jeho politického, společenského a hospodářského uspořádání zásadní do té míry, že se vyžaduje jejich použití na jakoukoli situaci, která spadá do jejich oblasti působnosti, bez ohledu na právo, které by se jinak na smlouvu podle tohoto nařízení použilo.
34. Mezi účastníky řízení je nesporné, že předmětný vrtulník je zapsán v leteckém rejstříku ČR, čemuž odpovídá i označení předmětného vrtulníku, respektive jeho poznávací značka OK-WRW. Ostatně do leteckého rejstříku ČR měla být propsána dle žalobcem předložené žádosti o změnu údajů zapisovaných do leteckého rejstříku ČR i změna vlastníka. S ohledem na tuto skutečnost, je tak nutno při převodu vlastnického práva zohlednit právní úpravu veřejného práva v ČR, zejména pak zákon o civilním letectví.
35. Skutečnost, že rozsudek Městského soudu v Bratislavě III ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70Cb/47/2023-135, při určování vlastnického práva k předmětnému vrtulníku zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

opominul právní úpravu veřejného práva v ČR, přestože je předmětný vrtulník zapsán v leteckém rejstříku ČR, je důvodem, pro který se soud od uvedeného rozsudku odchýlil.

36. Převodem vlastnického práva obecně k letadlům se zabývá § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví. Ve smyslu věty první uvedeného ustanovení musí mít smlouva o převodu vlastnického práva k letadlu písemnou formu. Podle věty druhé poukazovaného ustanovení převod vlastnictví (stejně jako zástavního práva) k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti dnem zápisu do leteckého rejstříku. Z § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví tedy jednoznačně vyplývá, že k účinnému převodu vlastnického práva k letadlu dochází až zápisem do leteckého rejstříku. Jinými slovy proces převodu vlastnického práva k letadlu je dle § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví završen až zápisem do leteckého rejstříku. Vlastníkem letadla je pak ten, kdo je jako jeho vlastník zapsán v leteckém rejstříku. Právní úpravu obsaženou v § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví soud považuje za zcela jednoznačnou.
37. V projednávaném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí jako vlastník předmětného vrtulníku zapsán do leteckého rejstříku. Tuto skutečnost ostatně žalobce výslovně uvedl v podané žalobě. Vlastníkem předmětného vrtulníku byl dle sdělení Úřadu pro civilní letectví ze dne 21. 1. 2022 daňový dlužník. Za situace, kdy nedošlo k zápisu žalobce jako vlastníka předmětného vrtulníku do leteckého rejstříku, nebyl proces převodu vlastnictví k předmětnému vrtulníku dokončen. Vlastníkem předmětného vrtulníku tak nadále byl daňový dlužník.
38. Poukazuje-li žalobce v podané žalobě na uzavřenou kupní smlouvu, soud v souladu s výše uvedeným sděluje, že samotné uzavření kupní smlouvy k převodu vlastnického práva nepostačuje, a to s ohledem na veřejnoprávní úpravu obsaženou v zákoně o civilním letectví. Převod vlastnictví nabývá účinnosti dle § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví až dnem zápisu do leteckého rejstříku. Z uvedeného důvodu soud neprovedl důkazy v podobě kupní smlouvy ze dne 3. 5. 2021, zálohové faktury č. 402021001, daňového dokladu č. 035-2021 a č. 069-2021, předávacího protokolu ze dne 30. 10. 2021, potvrzení o úhradě kupní ceny ze dne 13. 11. 2021 a kontrolního hlášení žalobce za říjen 2021, neboť jejich provedení by na projednávaném případě nemohlo nic změnit. Ostatně uzavření kupní smlouvy a uhrazení kupní ceny žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nerozporoval.
39. Žalobce v podané žalobě poměrně rozsáhle rozporuje povahu leteckého rejstříku jako veřejného rejstříku, avšak soudu není zřejmé, kam tato námitka směřuje. Soud tedy zdůrazňuje, že má s ohledem na shora uvedené za to, že letecký rejstřík stojí na principu materiální publicity a zápis změny vlastníka letadla do leteckého rejstříku je svojí povahou konstitutivní. Daňové orgány tedy v projednávaném případě správně aplikovaly § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví zakotvující intabulační princip. Skutečnost, že je v zákoně o civilním letectví zakotven intabulační princip, pak žalobce sám v podané žalobě přisvědčil. Nadto žalobce byl účastník kupní smlouvy, a tedy skutečnost, že v daném případě nedošlo k zápisu do leteckého rejstříku a tím i k završení převodu vlastnického práva, mu musela být zřejmá, tím spíše, že žalobce poukazoval na jím podaný návrh na zápis do leteckého rejstříku.
40. Tvrzení žalobce, že podal návrh na zápis vlastnického práva do leteckého rejstříku, avšak k zápisu nedošlo v důsledku pracovních povinností J. K., je irelevantní. Pro posouzení vlastnického práva k předmětnému vrtulníku je rozhodný zápis v leteckém rejstříku, který žalobci nesvědčí (viz výše). Z jakého důvodu k zápisu vlastnictví k předmětnému vrtulníku

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

do leteckého rejstříku nedošlo, není pro posouzení věci podstatné. Z uvedeného důvodu soud neprovedl návrh žalobce na provedení důkazu v podobě výsledku svědka J. K., dále plné moci ze dne 17. 11. 2021 udělené J. K. a rovněž žádosti o změnu údajů zapisovaných do leteckého rejstříku, neboť by to na projednávaném případě nemohlo nic změnit.

41. Obdobně za irelevantní soud považuje tvrzení žalobce o uzavření nájemní smlouvy mezi žalobcem a daňovým dlužníkem. Případné (ne)uzavření nájemní smlouvy nemá na posouzení vlastnictví k předmětnému vrtulníku žádný vliv. Soud tak neprovedl důkazy v podobě nájemní smlouvy ze dne 8. 1. 2021 včetně jejího dodatku ze dne 14. 9. 2021, výsledku jednání žalobce a daňového dlužníka a bankovních výpisů. Provedení těchto důkazů nemůže nikterak zvrátit zápis v leteckém rejstříku. Pro úplnost soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že odkaz žalobce na právní úpravou obsaženou ve správním řádu není důvodný, neboť v daném případě probíhalo řízení podle daňového řádu, která použití správního řádu v § 262 vylučuje.
42. Námitka žalobce, podle které postup policejního orgánu při vydání usnesení ze dne 22. 11. 2021, č. j. KRPZ-38686-1304/TČ-2019-150081-LTR, kterým podle § 79a odst. 1 trestního řádu došlo k zajištění předmětného vrtulníku, vykazuje znaky nezákonnosti a související námitky, vybočují z rámce soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud není v rámci žaloby proti napadenému rozhodnutí oprávněn se zabývat zákonností postupu policejního orgánu ve zcela odlišném řízení, který nadto vystupoval jako orgán činný v trestním řízení. Z uvedeného důvodu soud neprovedl důkaz v podobě usnesení o zajištění věci v trestním řízení.
43. K odkazu žalobce a rovněž žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1970/2015, soud uvádí, že uvedené rozhodnutí se prioritně zabývalo otázkou náhrady škody a postavením provozovatele letadla, který není zaspán v leteckém rejstříku, tedy otázkou odlišnou od projednávaného případu. Z uvedeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, že by k převodu vlastnického práva postačovala kupní smlouva, respektive že by vlastníkem letadla mohla být i osoba jiná, než ta, která je zapsána v leteckém rejstříku. Závěry shora uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu by byly pro projednávaný případ využitelné pouze v rozsahu jeho konstatování, že letecký rejstřík je rejstříkem veřejným. Tuto otázku však pro posouzení věci nepovažoval soud za rozhodnou (viz výše).
44. Pro úplnost soud doplňuje, že s ohledem na provedení důkazu v podobě rozsudku Městského soudu v Bratislavě III ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70Cb/47/2023-135, považoval za nadbytečné provedení důkazu v podobě podané žaloby a potvrzení o jejím odeslání.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. dubna 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.